

ת"פ 3936/10/14 - מדינת ישראל נגד מאסרשהאו אבאביל- נדון, אמסאלו יגזאו, סולומון שומייה היילו-ההליך הותלה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 3936-10-14 מדינת ישראל נ' אבאביל ואח'
בפני כבוד השופטת יעל פרדלסקי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מאסרשהאו אבאביל-נדון

2. אמסאלו יגזאו (עציר)

3. סולומון שומייה היילו-ההליך הותלה

הנאשמים

הכרעת דין לנאשם 2

בפתח הכרעת הדין וכמצוות המחוקק, אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 379 + 382 (א) לחוק.

1. כנגד הנאשם ואחרים הוגש כתב אישום המייחס לנאשם ואחרים ביצוע 2 עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 379 + 382 (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

2. בעובדות כתב אישום נטען כי ביום 28.6.13 בשעה 06:30 או בסמוך לכך בטיילת ברח' בן גוריון בבת-ים על רקע בקשת מר א ק (להלן: "המתלונן") אשר הינו עיוור מלידה אשר צעד בטיילת, מהנאשם ואחרים אשר היו בגילופין, שיפנו לו דרך לעבור, בתגובה ענה לו אחד מהשלושה, "מה לעבור, אסור לעבור, מה אתה עושה מעצמך עיוור?", תקפו הנאשם ואחרים בצוואת את המתלונן, שלא כדין בכך שדחפו אותו בחזה, ובהמשך כשאחד מהנאשם ואחרים אמר לו "קח תעבור" והמתלונן המשיך ללכת כשני צעדים, דחפו אותו בחוזקה בגבו עד שכמעט נפל. בנסיבות אלה, אישה שעברה במקום תפסה את המתלונן שלא יפול וכתוצאה מהתקיפה גרמו הנאשם ואחרים למתלונן כאבים בגב, בחזה וברגליים ולסחרחורות. בהמשך למתואר לעיל, הנאשם ואחרים צעקו על המתלונן "רוסי מסריח, מתחזה".

3. בתשובה לכתב האישום, כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום וטען באמצעות בא כוחו כי לא תקף את הנאשם, ואין לו טענת אליבי ממוקדת, לאור כך שהודעת הנאשם נגבתה תשעה חודשים לאחר האירוע.

4. סקירת ראיות רלבנטיות להכרעה:

א. עדות המתלונן:

המתלונן העיד כי הוא עיוור מלידה, מתגורר בבת-ים ומידי בוקר הוא יוצא לרכיבה על אופניים, במסגרת קבוצתית, ובאותו בוקר בשעה 06:30 לערך, לאחר שקיבל טלפון מחבר שהרכיבה הקבוצתית בוטלה, יצא עם מקל הליכה להליכה. בעת שהלך ברח' העצמאות פינת ירושלים בבת ים, ליד החנייה ברח' בן גוריון, שמע שלושה אנשים צועקים, הוא פנה אליהם אם אפשר לעבור. בהמשך תיאר העד את אשר אירע: "שמעתי שלושה אנשים צועקים ושאלתי אם אפשר לעבור בבקשה, אנשים אמרו לי בצעקה מה לעבור, מה לעבור?" וקיבלתי דחיפה בחזה, אחר כך אמרו "קח תעבור", התחלתי לעבור בזהירות וקיבלתי דחיפה חזקה מאוד בגב, וכמעט נפלתי, קיבלתי סחרחורת ורעידות ברגליים, עברה אישה (להלן: "האשה"), הולכת רגל שתפסה אותי ביד ועזרה לי שלא אפול... (עמ' 13 לפרוטוקול שורות 22-25) עוד העיד כי יש לו שמיעה טובה לאור היותו עיוור מלידה, ושבהמשך שמע מאחוריו שצעקו לו "יאללה חתיכת רוסי מסריח, מה את העושה מעצמך עיוור?" העד הודה לאישה על עזרתה, החל ללכת, וכשהגיע לרח' אלפרט פינת בן גוריון, ביקש ממנו בחור לחזור חזרה למקום האירוע, כי הגיעה משטרה ורוצה לגבות עדות. והבחור ליווה אותו למקום האירוע והעד מסר עדות לשוטרים. בחקירה נגדית השיב כי שמע שלוש קולות, של שלושה אנשים, והרגיש דחיפה מקדימה בחזה ומאחורה בגב.

ב. עדות מר יהושע גינדי:

העד העיד כי בעת שרכב ביום 28.6.13 בשעה 06:30 על אופניו החשמליות בטיילת בבת ים, לכיוון העבודה שלו בתל אביב, ראה בפינת הרחובות ירושלים בן גוריון, מהעבר השני של המדרכה, גבר עיוור (להלן: "העיוור") עם מקל הליכה ושלושה אנשים מקללים וצועקים עליו (להלן: "השלושה"). השלושה הרביצו לעיוור כי הוא חסם להם את המדרכה הצרה, העד התחיל לצעוק להם מה הם עושים, באותו הזמן עברה אישה מבוגרת ממוצא רוסי, צעקה עליהם, אולם השלושה לקחו שקיות אשפה מהרצפה והתחילו לזרוק לעבר האישה את שקיות האשפה, העד התקשר למשטרה ועקב אחרי השלושה, כשהוא בקשר עין רציף עמם, וכשהגיעה ניידת משטרה לאחר מספר דקות, העד כיוון את השוטרים לשלושה, השלושה נתפסו ע"י השוטרים והעד רכב על אופניו, ראה את העיוור ולקח את העיוור לניידת המשטרה ועזב את המקום. בחקירה נגדית השיב כי השלושה הרביצו לעיוור, בגב, ונתנו לו בוקסים עד שהאישה ממוצא רוסי מנעה מהם להמשיך ולהרביץ לו, כשאינו זוכר כמה בוקסים ומכות נתנו השלושה לעיוור ושהבוקסים והמכות פגעו בעיוור בפנים ובצוואר, ושהשלושה התקיפו את העיוור.

ג. עדות השוטר, רס"מ בן נעים אפריים:

במסגרת חקירה ראשית, הוגש דו"ח פעולה שכתב (ת/2). בדוח הפעולה כתב כי המודיע גינדי הצביע לו על שלושה בחורים שתקפו עיוור. העד ביקש מהשלושה שהיו שיכורים ומתנדנדים להזדהות, השלושה הזדהו באמצעות תעודת זהות כחולות ואמרו לו שלא עשו דבר. בשלב זה, חזר מר גינדי עם העיוור למקום האירוע, והעד לקח פרטים על האירוע מהעיוור ובשלב זה הושיב את הנאשם והאחרים על ספסל, והמתין לסיוע על מנת לעצור את השלושה. בשלב זה, הנאשם ברח מהמקום ועל אף שנעשו סריקות במקום, לא אותר. בחקירה הנגדית השיב כי אינו זוכר את האירוע.

ד. 3/ת - תעודת זהות של הנאשם שנתפסה ע"י השוטר בן נעים אפרים.

ה. 1/ת - הודעת נאשם שנגבתה באזהרה מהנאשם ביום 10.3.14:

בת/1 השיב הנאשם בתחילת הודעתו כי הוא לא קשור לאירוע התקיפה של העיוור ושאינו מכיר את מכיר את סלומון היילי ומאסרשהא אגאדאיף, אשר נטען כי תקפו יחד איתו את הנאשם. כן השיב שלא היה ברח' בן גוריון בבת-ים ביום 28.6.13 בשעה 06:30, ושאינו יודע מדוע עצרו אותו. לאחר שנשאל, כיצד תעודת הזהות שלו, נתפסה ע"י שוטרים ביום 28.6.13 ברח' בן גוריון בבת-ים, השיב שהיה מסטול ואין לו כוח לענות. בהמשך, השיב הנאשם כי היה בחוף הים באותו יום יחד עם חבריו, שתי ערק, ובהמשך הלכו בשביל ושוטרים ביקשו מהם להציג תעודת זהות, הנאשם נתן תעודת זהות וברח ואח"כ הלך לתחנת המשטרה ואמרו לו שאין תעודת זהות. עוד השיב כי היה מסטול ולכן ברח ושהשוטרים חיפשו אותו כי היו לו בתי משפט ושלא ראה במקום איש עיוור ושיש כמה אנשים ששמו סלומון ומאסרשא.

ו. עדות הנאשם:

הנאשם העיד בבית משפט, כי הוא זוכר שנתן ביום 28.6.13 לשוטר את תעודת הזהות שלו וברח כי היה לו בית המשפט למחרת. עוד העיד שזוכר שהיה במקום עם חברים, אולם לא תקף עיוור, וברח מהמקום לאחר שנתן תעודת זהות בגלל שהיה לו בית המשפט למחרת והמשטרה חיפשה אותו. בחקירה נגדית השיב כי היה שיכור באותו יום. הוא לא תקף את העיוור ולא ראה אחרים תוקפים את העיוור.

5. ב"כ המאשימה עתר בסיכומיו להרשיע את הנאשם וטען כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק את המיוחס לנאשם בכתב האישום, כשסיכומיו מפורטים בפרוטוקול מהיום.

6. ב"כ הנאשם עתר לזכות את הנאשם מחמת הספק, וטען בסיכומיו כי קיימות סתירות בין עדות המתלון לעדות העד גינדי, קיימים מחדלי חקירה בתיק ובכל אלו יש כדי להטיל ספק כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ויש לזכותו, כסיכומיו מפורטים בפרוטוקול מהיום.

7. מסיכומי ב"כ הצדדים עולה כי אין מחלוקת כי הנאשם היה ביום 28.6.13 בשעה 06:30 באזור בו אירעה תקיפת המתלון, עוד אין מחלוקת כי המתלון הותקף והמחלוקת היא אם המתלון הותקף ע"י הנאשם.

8. מעדות המתלון, אשר לא סתר עצמו בחקירה הראשית והנגדית ואשר התרשמתי מאמינותו עולה כי שמע קולות משלושה אנשים וקיבל מכה אחת בחזה ואחת מאחורה. חיזוק לעדותו מצאתי בעדות מר גינדי אשר ראה שלושה אנשים תוקפים את המתלון, הזעיק משטרה, היה איתם בקשר עין וכיוון את השוטרים בניידת לכיוון שלושת האנשים אשר תקפו את המתלון והצביע עליהם לשוטרים. אציין כי העד לא נסתר בחקירה הנגדית, אין לו קשר עם המתלון או עם הנאשם ועשה עליי רושם מהימן.

עוד אציין כי לא נעלמו מפניי הסתירות בין עדות המתלונן לעדות הנאשם ביחס למספר המכות שקיבל המתלונן. יחד עם זאת בפסיקה נקבע כי סתירות מסוג זה הינן טבעיות ונפוצות, בייחוד כאשר עסקינן באירוע מהיר, בו כל אחד מהצדדים רואה אותו מזווית אחרת, ובענייננו המתלונן הוא כאמור עיוור אשר כלל לא ראה את המכות אולם שמע שלושה אנשים.

בנוסף מצאתי כי יש בעובדה כי הנאשם היה במקום, מסר תעודת זהות לשוטר בן נעים וברח מהמקום, חיזוק לכך שהיה אחד משלושת האנשים שתקפו את הנאשם, שכן יש בכך התנהגות מפלילה. כשלא מצאתי בהסברו בבית המשפט ובהודעתו (ת/1) כי ברח כי היה לו בית המשפט למחרת, כל הסבר הגיוני לבריחה.

9. אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם, כי יש לזכות את הנאשם בשל מחדלי חקירה שעניינם גביית עדות באזהרה לאחר 9 חודשים, אי גביית עדות מעדת הראייה ממוצא רוסי ואי עריכת מסדר זיהוי. לא מצאתי כי יש במחדלים הנ"ל, בכדי לקפח את הגנת הנאשם, שטען כי לא תקף את הנאשם, לפיכך לא קופחה הגנתו ולא מצאתי שמדובר במחדלים מהותיים. ראה לעניין זה דברי בית המשפט העליון בע"פ 1645/08 פלוני נגד מדינת ישראל (פורסם ביום 03.09.09):

"טענת נאשם לקיומם של מחדלי חקירה מחייבת את ביהמ"ש לבחון האם אכן התקיימו מחדלים שכאלה והאם קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו. משקלו של מחדל החקירה ביחס למכלול הראיות נבחן באופן שהיעדר ראיה הנובע ממחדל זה מיוחס לתביעה ויכול לסייע לנאשם לבסס טענה לספק סביר. עצם קיומו של מחדל חקירתי לא די בו כדי לבסס ספק סביר באשמת הנאשם שתוצאתו זיכוי. נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין."

10. מאחר ובעובדות כתב אישום יוחסה לנאשם תקיפה בצוותא עם האחרים, לא מצאתי כי בעובדה שמהוראת החיקוק בכתב האישום נשמט סעיף 29 לחוק העונשין, כדי לזכות את הנאשם, שכן לנאשם ניתנה הזדמנות להתגונן מביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות בצוותא.

11. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק כי הנאשם ביצע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות בצוותא עם שניים אחרים, בכך שתקפו את המתלונן ע"י כך שהיכו אותו.

מאחר ובכתב האישום נטען כי הנאשם ביצע שתי עבירות של תקיפה, וכשמהראיות שהובאו בפני לא עולה כי מדובר בשתי תקיפות נפרדות, אני מזכה אותו מביצוע עבירה אחת של תקיפה בנסיבות מחמירות.

סוף דבר:

אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות בצוותא, עבירה לפי סעיף 379 + 382 (א) + 29 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 ומזכה את הנאשם מביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 379 + 382 (א) לחוק.

ניתנה היום, י"ט כסלו תשע"ז, 19 דצמבר 2016, במעמד הצדדים